



ANNELIEVANDENDAEL

liFe
DRIE ASTRIDS
OVER WEL EN WEE
IN LA

ASTRID IN DONDERLAND

Welkom in Wonderland. Waar palmbomen wuiven in de wind, sterren schitteren op de stoep. Waar elke kennismaking kraakt van de kansen. Of niet. Als een mooi maar misleidend masker bedekt Hollywood het echte Los Angeles. Wil je het ware gezicht van de stad zien, dan moet je de coulissen in. Wij liepen mee in het leven van drie Amerikaanse Astrids, ver weg van het luxelevens van Astrid Bryan.

DOOR LAURA VAN BOUCHOUT

1

ASTRID CAMPOS (32) POLITIEK ACTIVISTE EN LOBBYISTE

Geen pussywagon voor Astrid Campos. Een Toyota Prius past beter in haar wereldbeeld. Al wandelt ze liever naar haar werk en de winkels. ‘Los Angeles’ spreekt ze uit op z’n Spaans. Zo was het oorspronkelijk. En vurig verdedigt ze al wie dreigt achter te blijven in deze metropool.

‘Ik hou van Los Angeles’, zegt ze. ‘*LA is amazing*. Ik ga hier nooit weg. Hier heb je alles. Je wordt omringd door bergen vol wandelpaden. Het beste eten vind je hier. En op twee uur rijden kun je gaan skiën. Ik ga elke maand wandelen langs de kunstgaleries downtown. En hoe *crazy cool* is *Ciclaviva*, een evenement waarbij duizenden fietsers samen op de brede boulevards rijden! Ik voel me een echte Angeleno.’

‘Deze stad is een multicultureel succes. Er worden meer dan honderd talen gesproken. In sommige buur-

ten kun je zelfs in het Farsi geld uit de muur halen. LA is een mooi voorbeeld van fusion. Kijk maar naar onze foodtrucks, je vindt met gemak een Mexicaans-Koreaanse snack, bijvoorbeeld.’

ZOTTE HUURPRIJZEN

‘De stad is totaal anders dan op het scherm. Niet blank, niet blond. Niet iedereen wil hier acteur worden. En er wonen veel meer arme mensen dan rijke. De ongelijkheid is gigantisch. South en East LA kleuren bruin en zwart. In West LA leven de rijkere mensen: blanken, joden en *industry people*. Het gemiddelde jaarloon is 50.000 dollar, maar 20 procent leeft onder de armoedegrens. In mijn buurt huur je een kleine studio voor 1.500 dollar. Dat is zot, als je weet dat het minimumloon 875 dollar is.’

‘Hollywood moet zijn verantwoor-

delijkheid nemen. Natuurlijk moet er ruimte blijven voor puur entertainment, maar er spelen amper gekleurde mensen in films. Ik zou graag meer mensen op tv zien die op mij lijken. En dan niet als meid of crimineel. In de schaduw van Hollywood komen nu latinofilms uit die meer geld opbrengen dan de blanke blockbusters. Net omdat zij wél die markt bedienen. Maar ook die films zijn niet representatief.’

‘Hollywood heeft amper een geweten. Er is weinig besef van politiek en waarden. Het gaat allemaal om wat je aanhebt, met welke auto je rijdt en wie je kent. Mijn leven staat daar lijnrecht tegenover. Het eerste wat ik denk als ik aspirant modellen of acteurs tegenkom is: jij gaat het waarschijnlijk niet halen. Bijna niemand haalt het in Hollywood. Als een leuke jongen me vertelt over zijn »

acteerambitie, dan wil ik al niet meer met hem daten. No thanks.'

'In sommige buurten slaan de winkels enkel kleding in bepaalde maten in. Toen ik ging klagen aan de kassa dat ze enkel small hadden, zei de verkoper dat ik ook online kon bestellen. Maar dat wil ik niet, ik wil mijn maat ook in de winkels zien.'

'De mensen met wie ik optrek geven geen bal om hun uiterlijk. Maar in deze stad is het moeilijk eraan te ontsnappen. Het gaat altijd wel over je kleurtje, over welke nieuwe sport je uitgeprobeerd hebt, welk dieet nu in is. Wij gaan liever naar lokale bars, naar protesten. Je ziet ons eerder op undergroundfeestjes of expo's van opkomende gekleurde artiesten.'

VAN DE KAART GEVEEGD

'De hipsters zitten ons op de hielen. Je koopt beter snel een huisje voor zij de prijzen omhoogjagen. Er is veel haat tegen hen. Ze pronken met een arme levensstijl, terwijl ze kleren dragen die voor de meesten onbetaalbaar zijn. De nieuwste variant is de chipster, de latino hipster.'

'Gentrificatie (*het proces waarbij een buurt wordt opgeschoond door de komst van rijke inwoners, red.*) baart me zorgen. Ik zie vriendinnen vertrekken uit de buurt waar ze opgegroeid zijn. Ze kunnen de huur niet meer betalen. Het klopt dat gentrificatie wijken properder, veiliger en mooier maakt. Maar er wonen uiteindelijk amper nog gekleurde mensen. Het voelt alsof ik een stukje van mijn cultuur verlies, alsof een authentiek deel van LA van de kaart geveegd wordt.'

'De meeste mensen trekken na een tijdje weg uit Los Angeles. Vrienden die kinderen willen, zijn al verhuisd. De openbare scholen zijn niet goed genoeg. Maar voor mijzelf lijkt LA een prima plek om kinderen op te voeden. Je moet jonge mensen niet afschermen van de wereld, hier valt zoveel te zien.'

2

ASTRID HERNANDEZ (21) STUDENTE EN SERVEERSTER

Het is amper 20 minuten rijden vanuit South LA, maar Hollywood heeft de Hondurese Astrid Hernandez alleen nog maar op televisie gezien. Met haar man betreft ze een kamer in het huis van haar moeder. Het dak van haar aftandse Mitsubishi-cabrio zet ze nooit open. 'Dat past niet echt bij mij.'

'Ik heb enkel versnipperde herinneringen aan mijn jeugd in Honduras', zegt ze. 'We woonden er op een stoffige heuvel bij mijn grootmoeder. Mijn moeder verdiende in de fabriek niet genoeg om mijn zus en mij naar een goede school te kunnen sturen. Toen ik drie was, liet ze ons achter om in LA als serveerster te gaan werken. Als kind speelden we vaak dat we Amerikanen waren. In een verzonnen taaltje dat als Engels klonk. Los Angeles was voor ons een belofte. Daar waar alles beter zou zijn. In mijn dagdromen danste mijn moeder als een ballerina door de stad.'

'Toen ik zes was, ben ik met mijn kleine zus illegaal de grens overgestoken. Via Mexico. De reis duurde minstens een maand. Ik werd van contactpersoon naar contactpersoon gebracht en moest wildvreemden "papa" en "mama" noemen. Een cultuurschok was het niet. Los Angeles was niet zo verschillend van thuis. Ik kwam in een buurt terecht waar enkel hispanics en Afro-Amerikanen wonen. Je komt hier overal zonder Engels te spreken. Ik heb nooit ergens anders gewoond. Gek eigenlijk, maar tot op de dag van vandaag heb ik geen blanke vrienden.'





‘MIJN MOEDER
BEGINT AL TE
HUILEN ALS
IK NOG MAAR
SPREEK VAN
EEN EIGEN
PLEK’

DE KARDASHIANS

‘Mijn kinderen zal ik waarschijnlijk opvoeden in het huis van mijn moeder. Daar woon ik nu met mijn man, mijn zus, neef en oom. Soms logeren er twaalf mensen bij ons thuis. Latino’s zijn familiedieren en mijn moeder begint al te huilen als ik nog maar spreek van een eigen plek. Soms is het hier wat klein, maar financieel is het een hele hulp. Mama doet alle boodschappen en wij verdelen de taken. En ’s avonds kijken we naar telenovela’s of *Discovery en Español*.’

‘Het is hier vuil, we zorgen niet goed voor deze plek. Je ziet hier veel daklozen, drugs, geweld. De buurt wordt bestuurd door bendes. Als jij hen met rust laat, laten zij jou met rust. Maar dit is geen veilige plek om kinderen op te voeden. Er zijn een tijdlang elke vrijdag *drive-by shootings* geweest bij ons om de hoek. Mijn moeder had geen andere keus, maar ik hoop dat ik ooit naar een betere buurt kan verhuizen. En dan neem ik mama mee.’

‘In het LA vanop tv ben ik nog nooit geweest. Als we naar *Keeping up with the Kardashians* (een realityserie over de steenrijke familie Kardashian, red.) kijken, kunnen we onze ogen amper geloven. Een keertje zijn we met de schoolbus door (*de chique winkelstraat*) Rodeo Drive gereden. Ik zou weleens willen winkelen in de mooie buurten, maar mijn moeder sputtert tegen. Voor het feest »

liFe

DRIE ASTRIDS
OVER WEL EN WEE
IN LA

van mijn vijftiende verjaardag wilde ze in Beverly Hills een jurk kopen. Maar ze werd daar buitengekeken. We zijn daar gewoon minder welkom.'

'Er bestaan amper latina biologen, vertelde mijn biologieleerares in het middelbaar. Waarschijnlijk ben ik daarom biologie gaan studeren. Ik ben de eerste van mijn familie die naar de universiteit gaat. Ik hoop dat ik ooit in een kantoor kan werken. Het liefst van al als biologe voor de FBI.'

'Mijn opleiding betalen blijft een uitdaging. Ik zit in mijn derde jaar aan UCLA. Per trimester kost me dat 5.000 dollar, boeken en transport niet inbegrepen. Zelfs de parking is duur. Ik sta nu vroeger op om verderop te parkeren, en dan wandel ik een halfuurtje tot aan de aula. Ik ben erin geslaagd wat beurzen bijeen te schrapen en vier avonden per week klus ik bij in een Braziliaans restaurant.'

KINDERWENS

'Ik woon hier pas een jaar legaal. Dankzij de Dream Act van Obama (*een afkorting van Development, Relief and Education for Alien Minors, red.*) kunnen illegale studenten voortaan onder bepaalde voorwaarden werken. En op basis van die werkvergunning heb ik een verblijfsvergunning gekregen. In mijn omgeving was het heel normaal om geen papieren te hebben. Nu besef ik pas hoe ernstig die situatie is. Vroeger kon ik enkel in het zwart werken, toen was ik vaste babysitter voor een alleenstaande moeder in de buurt. Nu kan ik achter gelijk welke job aan. Binnenkort krijg ik hopelijk ook een greencard.'

'Soms ben ik bang dat ik niet genoeg geld ga hebben om te kunnen zijn wie ik wil zijn. En om zelfstandig te kunnen leven. Geld is altijd de eerste bezorgdheid geweest in mijn leven. Werkloos zijn is mijn grootste nachtmerrie. Ik wou altijd een groot gezin met twee eigen en vier geadopteerde kinderen. Maar als ik er maar twee heb, is de kans groter dat ik ze naar een goede school kan sturen.'

3

ASTRID CHEVALLIER (42)

MUZIKANTE, SCHILDERES EN
GRAFISCH ONTWERPSTER



Elf jaar geleden ruilde de Franse kunstenaar Astrid Chevallier Parijs voor Los Angeles. In de schaduw van de Culver Studios in Culver City, waar de sitcom *Cougar town* wordt opgenomen, woont ze in een klein achterhuisje. Elke dag begint ze met een koffie in haar groentetuin, omringd door vogels en vlinders. In haar vrije uren rijdt ze op de fiets door drooggelegde kanaalbedden. En elke dag twijfelt ze hoelang ze nog in deze stad blijft. »

liFe

DRIE ASTRIDS
OVER WEL EN WEE
IN LA

‘LA was anders dan ik had verwacht’, zegt ze. ‘Ik ben op het vliegtuig gestapt met de belofte van een baan en een visum. Alles bleek uiteindelijk een miscommunicatie. Het is hier echt *the end of the Far West*. Het voelde aan als cowboyland. Ik was naïef toen ik hier aankwam, ik dacht dat mensen me zouden opvangen. Meermaals ben ik misleid met beloftes om mee te werken aan een film. Je moet daar je weg in leren vinden en sterk blijven. Het is een systeem als een ander. Maar als je er niet in geboren bent, duurt het even voor je erin kunt navigeren.’

‘Het is niet zo dat iedereen van je wil profiteren. Iedereen probeert hier gewoon te overleven. Uiteindelijk ben je verantwoordelijk voor je eigen verwachtingen. Wie gratis werkt voor een film in de hoop daarna aangenomen te worden, kan dat enkel zichzelf verwijten.’

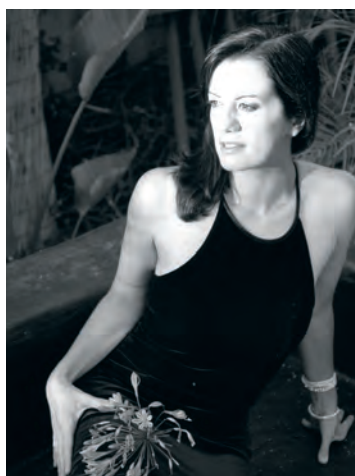
‘Er is hier ongelooflijk veel talent en competitie. Ik ben omringd door geweldig getalenteerde mensen die niet de glamoureuze jobs hebben waarop ze hadden gehoopt, maar die wel uitblinken in hun vakgebied. Het maakt niet uit of je in je eigen land de beste was. Hier is het moeilijk om zelfs nog maar tot de subtop te behoren.’

VERVELING ONMOGELIJK

‘Ja, ik voel me best een Angeleno. De helft van de inwoners hier komt van ergens anders. Soms voelt het alsof de Amerikanen in de minderheid zijn. Mijn vrienden zijn Russen, Europeanen, Aziaten.’

‘In Parijs voelde ik me een beetje beperkt. Iedereen probeerde me er in één hokje te duwen. LA was de perfecte plek om mezelf terug te vinden. Niemand heeft hier één job, iedereen werkt aan meerdere projecten.’

‘Na mijn verhuizing kreeg ik een mail van mijn neef. “En? Ben je al



ASTRID CHEVALLIER ‘DATEN LIJKT HIER WEL EEN SOLLICITATIE- GESPREK’

blond, continu high van de cocaïne en rijd je rond in een *convertible*?’ Het beeld dat Europeanen van LA hebben, is beperkt. Ja, ik heb nu wel een Mustang convertible, maar ik woon in een petieterig achterhuisje. En tot vijf jaar geleden was dit een ruige, vuile buurt.’

‘Toeristen komen af op *the fame, the fun and the parties*. Maar wie wil kijken, ziet zoveel meer. Er zijn goede universiteiten met betaalbare cursussen. Gratis musea met prachtige collecties. Je kunt diepzeeduiken in de oceaan of een dag verloren lopen in Koreatown. Hier maak je een wereldreis in één dag. Een jogger die met een papegaai op zijn schouder een berg op rent, dat zie je enkel in deze stad. Je hier vervelen is onmogelijk.’

HAAT-LIEFDEVERHOUDING

‘Mensen zijn hier sociaal geweldig op hun gemak. Het concept van vriendschap is hier anders. Je verzeilt snel in een goed gesprek met een wildvreemde, maar na een uur nemen ze zonder verpinken weer afscheid en lossen op in het niets. Alsof ze als bijen van de ene bloem naar de andere zwermen. Iedereen komt hier ooit de eenzaamheid tegen. LA is zo uitgestrekt, je vrienden wonen ver en iedereen is altijd druk bezig.’

‘Een date voelt hier als een sollicitatiegesprek. Je moet als vrouw je best doen om niet te happig over te komen. Veel mannen zijn op hun hoede voor vrouwen die op hun geld of succes uit zijn. Hun doembeeld is trouwen, baby, scheiden en dan levenslang alimentatie betalen. Daten lijkt wel een business. Ik heb uiteindelijk een Spanjaard aan de haak geslagen en dat voelde zoveel gemakkelijker.’

‘Om echt te kunnen rusten, moet je afstand nemen van deze stad. Elke drie maanden probeer ik er een weekend tussenuit te knijpen. Het doet deugd om even te vertragen, te genieten van de rust. Het verschil met andere metropolen is dat je hier wel een paar uurtjes naar het strand kunt om je weer op te laden.’

‘Sommige dagen wil ik absoluut vertrekken, maar de stad laat me niet gaan. Ik heb geleerd met die dualiteit te leven. Het is een romantische droom van mij om terug te keren naar Europa, maar na een paar weken vind ik de mensen daar te enggeestig. Het is moeilijk om LA achter te laten. Het blijft een haat-liefdeverhouding, maar na elke crisis woon ik hier liever dan ooit tevoren.’

www.astridchevallier.com

einDe